

nélkül — Iglóra, hogy onnan vonalon Kassára érjek éjféltre és még az éjjel leadhassam a beszédet. Mindezt nem Apponyiért tettem, hanem az újságomért és a nemzeti ügyért. Mikor azonban az ellenzék pozsonyi gyűlését a Belügyben megzavarták a szocialisták és a Budapestről érkezett Grossmann Miksa a közönség nagy többségét, mely szocialistákból állott, nagy tüntetésre bírta Kossuth és Apponyi ellen, akik nem is sejtették, hogy gyűlésükre a tömeget a munkások fogják szolgáztatni, — ezt is megírtam, a valósághoz híven, vagy talán kissé még enyhítve a dolgot Kossuth és Apponyi javára. Másnap Rákosi Jenő levelet kapott Apponyitól, aki figyelmeztette, hogy hamis az egész tudósítás.

— Menjen el Apponyihoz és intézze el vele a dolgot, — mondotta Rákosi.

Elmentem Apponyihoz a Hungáriába, ahol azzal fogadott, hogy ő nem kívánja, hogy veszítsem el a kenyereimet (!), de a tudósítást nem úgy kellett volna írni, mert nekik igenis sikerük volt, csak a félrevezetett tömeg egy része kiabált, de azok sem rossz emberek, csak meg vannak tévesztve.

— Ha én egyszer időt szakíthatnék arra, hogy beszéljek a szocialistákkal, bizonyosan meggyőzném őket, — mondotta.

Nem gondoltam ugyan, hogy csakugyan a »kenyeremről« van szó (különben is, ha elvettek tőlem egy darab kenyeret, mindig tudtam egy másik darabot szerezni), de azért mégis irtam egy póttudósítást a pozsonyi népgyűlésről, kiemelve a koalíció vezéreinek óriási és döntő jelentőségű sikerét. Lapunknak akkor az volt a politikája és én hajlandó voltam hozzá alkalmazkodni. Megint tanulmányt tehát valamit a politikából.

Erre az időre esik a Budapesti Hírlap »ostroma« is. Az bizony komoly dolog volt. Elleneztek Kristóffy József belügyminiszter választójogi reformterveit s emiatt igen haragudtak ránk a szocialisták. Betűszedőink utasítást kaptak, hogy a választójogi reform ellen szóló cikkeket ne szedjék ki. A Budapesti Hírlap-nál akkor csupa régi alkalmazott dolgozott és minden betűszedő jól keresett; ezek nem voltak hajlandók az állásukat elveszíteni. Másnap hajnalban, mikor az újságokat a kocsik a pályaudvarokra szállították, »ismeretlen tettesek« megtámadták a kocsikat és nemcsak az újságokat szedték szét, hanem még a kocsikat is. Tudtuk, hogy ennek a dolognak folytatása lesz. Betűszedőink nem mertek az utcára kimenni. Fekvőhelyeket rendeztünk nekik s a lap elvállalta, hogy élelmezni fogja őket. Este hétkor értesültünk, hogy »szét fogják szedni a szerkesztőséget és a nyomdát.« Bezárattuk a kapukat és tíz perc múlva rengeteg sokaság lepte el a környéket. Iszonyu lármá, szidalmak, közpör, revolver-lövések negyed nyolctól kilenc óráig. A kaput folyton dönggették, — de a jó vastag tölgyajtó megbízhatóbb, mint a vasrács. Ez az ostrom bizony »az idegekre ment«, főként a feleségem idegeire, mert ablakaink alig kétszáz lépésnyire voltak a Budapesti Hírlap házához és felhatalmazott hozzánk minden. Nyolc óra után Rákosi Jenő is elvesztette idegei felett az uralmát és lement a földszintre, hogy kinyissa a kaput.

— Hát jöjjön, aminek jönni kell!

En álltam eléje, két kollegám pedig karonfogta és visszavitte az emeletre.

Az egész város tudta, hogy valami történik a Budapesti Hírlapnál, de természetesen senki sem sietett a segítségünkre. Sőt voltak, akik azt hitték, hogy egy kis tréfás tüntetés az egész. Rákosi Szidi például telefonon felszólított bennünket:

— Hahaha! Van egy nagyszerű ötletem! A harmadik emeletről öntsenek le egy pár kancsó vizet a tüntetőkre! Majd meglátják, milyen gyorsan szétszaladnak!

A helyzet ennél egy kicsit komolyabb volt. Hiába hívtuk telefonon a főkapitányságot: nem felelt. Barna Dórinak eszébe jutott, hogy Bérczi Béla tanácsosnak titkos telefonszáma van a főkapitányságon, felhívta tehát Bérczit és csak ennyit mondott neki:

— Itt Barna Dóri beszél... Kedves Béla, csak azt akartam neked mondani, hogy több

nap, mint kolbász... Nincsen olyan politikai irány, amely örökké élne és az ilyen vicceket, aminőt csináltok, nem szokás elfelejteni...

Bérczi két szóval felelt:

— Igazad van!

Tíz perc múlva a rendőrök szétverték a tüntetőket.

De ettől kezdve »védelmi állapotba« helyezték a szerkesztőséget, fegyverrel a vállunkon álltunk az ajtóknál és fegyverrel kísértük hajnalban a lapszállítványokat a vonatra. Éjszakánként sok önkéntes védelmezőnk is akadt, különösen, amikor némi vacsora és sok sör is rendelkezésére állott a társaságnak.

A pénzügyi bizottság a Magyar-Olasz Bank kölcsönajánlatát fogadta el

(A Délmagyarország munkatársától.) A törvényhatóság pénzügyi bizottsága csütörtök délelőtti ülését tartotta. A bizottság ülésének egyetlen pontja volt csak: a város új kölcsönére beérkezett bankajánlatok elbírálása. A polgármester elöljárósága mellett dr. Pálffy József tanácsnok elnökölt az ülésen, amelyen Bokor Adolf, Dobay Gyula, Glücksthal Lajos, bátyai Holtzer Tivadar, May Gyula, Wagner Gusztáv és Wimmer Fülöp jelentek meg. Jelen volt azonkívül Scultéty Sándor főszámvivő is.

Rack Lipót pénzügyi tanácsnok ismertette a bankajánlatokat.

A Magyar Földhitelintézet ajánlatával egykettőre végeztek. A bizottság tagjai egyhangúlag arra az álláspontra helyezkedtek, hogy ez az ajánlat a város részére nem megfelelő.

Annál nagyobb vitát provokált a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank és Pesti Hazai Első Takarékpénztár együttes ajánlata, továbbá a Magyar-Olasz Bank ajánlata, bár a számvétség jelentése szerint a Magyar-Olasz Bank ajánlata a legkedvezőbb, mert ez a kölcsönt 25 évre 8.87 percent anuitással, 35 évre 8.07 percentes anuitással betáblázás nélkül bocsátaná a város rendelkezésére.

A vita főleg akörül forgott, hogy a város mikor jön ki jobban, ha a kölcsönt 25 évre veszi fel, vagy akkor, ha 35 évre. Megindultak a számítások és a vélemények megoszlottak. Tízszor is neki fogtak a bizottsági tagok az amortizációs számításoknak és a már-már meddő számtani műveleteket végül is úgy oldották meg, hogy

az egyik bankból felhoztak egy logaritmikus könyvet,

amelynek a segítségével azután hamarosan megállapították, hogy mégis a Magyar-Olasz Bank 35 éves ajánlata a legkedvezőbb.

A pénzügyi bizottság elhatározta a Magyar-Olasz Bank 35 évre szóló ajánlatának elfogadását javasolja.

Az önvédelmi harc mintegy tíz napig tartott és huszezer koronába került. Itt megemlítem, hogy az akkori belügyminiszter, Kristóffy József 1927 nyarán felkeresett engem és kijelentette, hogy neki a Budapesti Hírlap elleni támadásban egyáltalán semmi része sem volt, nem is tudott a dologról, míg az újságokban nem olvasott róla és ha hozzá fordultunk volna, azonnal szétverette volna a tüntetőket. Semmi okom és semmi jogom nincs arra, hogy Kristóffy szavaiban kétkedjem, de 1905-ben eszünkbe sem jutott, hogy ahhoz a miniszterhez forduljunk, aki ellen a leghevesebb támadásokat intéztük.

VARGA MINÁLY kötél-
gyárosnál **SZEGED**
Aradi uccá 4. Telefon 469.
Mindennemű kötélárú, zsineg, zsák,
ponyva, lótakaró, halász és tennisszáló,
gyermek hinták, tornaszerek
gyári áron kaphatók.

ROYAL

NAGYSZALLODA

BUDAPEST,

VII., Erzsébet körút 45-47.

Szegediek kedvenc találkozó helye.

Magyarország legnagyobb szállodája.
Szobák a legolcsóbbtól luxusszobákig.

Szegedieknek különös
kedvezmények!